mínky stížností v odpor brané jest však na sporu toliko otázka, je-li státní správa oprávněna, požadovati zvláštní poplatek za výkon všeobecného práva dozorčího. V té příčině dal nejvyšší správní soud za pravdu názoru stížností hájenému, že bez positivního předpisu nelze ukládati stranám poplatky neb dávky za úřední výkony všeobecného dozoru státního. Poněvadž takového positivního předpisu, pokud jde o výkon státního dozoru nad spolky, nelze nalézti ani v zákoně spolkovém, ani v jiné platné normě, shledal nejvyšší správní soud nezákonnost v tom, že naříkaným rozhodnutím poplatek takový státní správou paušálně dle volného uvážení stanovený byl požadován.

Návrh zástupce vlády, aby, bude-li zrušena podmínka stížností v odpor braná, zrušen byl také akt povolovací, pokud se týče schválení stanov, musil nejvyšší správní soud přejíti, neboť může přezkoumávati naříkané rozhodnutí jen v mezích stížných bodů. Zůstávají tudíž schválené stanovy tímto nálezem jeho nedotčeny, i bude věcí strany, aby se jejich změny (§ 47) ve smyslu tohoto nálezu domáhala.

Č. 138.

Řízení před nejvyšším správním soudem: Nemůže-li žalovaný úřad předložiti spisy k věci se táhnoucí a nezaujme-li ani stanovisko k vývodům stížnosti, má nejvyšší správní soud vzíti údaje stížnosti za podklad svého rozhodnutí.

(Nález ze dne 20. června 1919 č. 3007.)

Prejudikatura: víd. nál. ze dne 30. března 1917 č. 7711, Budw. č. 11.798 a další stálá praxe.

Věc: Dr. Karel Rix, advokát v Praze a manželka jeho Marie Rixová proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Stěžovatel podal dne 22. srpna 1918 č. 11.213 jménem svým a jménem své manželky Marie stížnost ku správnímu dvoru soudnímu ve Vídni do rozhodnutí zemské vyživovací komise v Praze ze dne 15. května 1918 č. 20.613/1 A ai 1917, kterým tato zamítla nárok manželky stěžovatelovy na vyplacení vyživovacího příspěvku za dobu od 15. května 1915 s odůvodněním, že výživa rodiny nejeví se ohrožena tím, že stěžovatel byl povolán k činné službě vojenské.

C. k. správní dvůr soudní ve Vídni usnesením ze dne 16. září 1918 zahájil o této stížnosti přípravné řízení.

Když stížnost Dra Karla Rixe odevzdána byla vídeňským soudem tomuto nejvyššímu správnímu soudu, bylo zemské vyživovací komisi oznámeno, že jest jí volno podati odvodní spis do 14 dnů a byla zároveň vyzvána, aby předložila v téže lhůtě spisy správní.

Zemská vyživovací komise přípisem ze dne 6. června 1919 č. 20.613 sdělila, že správní spisy, týkající se vyživovacího příspěvku manželky stěžovatele se při stěhování zemské vyživovací komise buď ztratily neb někam založily. Spisu odvodního nepodala.

Za tohoto stavu věci může se správní soud při svém rozhodování o této stížnosti říditi jen obsahem stížnosti.

Stížnost vytýká naříkanému rozhodnutí vadnost řízení, kterou shledává v tom, že žalovaný úřad nekonal šetření o příjmu rodiny povolaného, nýbrž prostě vzal za základ svého rozhodnutí výši příjmu, dle které byl stěžovatel v letech 1914—1917 zdaněn, t. j. 6000 K.

Ježto nejvyššímu správnímu soudu nejsou správní spisy k disposici, by mohl pravdivost tohoto tvrzení prozkoumati, musí je nejvyšší správní soud považovati za správné a správním spisům odpovídající.

Nebylo-li však vyživovací komisí konáno o příjmu rodiny povolaného jiného šetření, než právě uvedené zjištění částky, ze které byla stěžovateli vyměřena daň z příjmu, schází naříkanému rozhodnutí dostatečný podklad skutkový pro zodpovědění otázky ohrožení výživy příslušníků povolaného a slušelo proto naříkané rozhodnutí zrušiti pro vadnost řízení ve smyslu § 6, odst. 2 zákona o správním soudu.

Č. 139.

Pensijní pojištění zřízenců: * § 78 pens. zák. ze dne 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. z r. 1907 nelze vykládati v ten smysl, že by pojištěnému příslušel právní nárok na výkon úřední moci dozorčí.

(Nález ze dne 21. června 1919 č. 3104.)

Prejudikatura: srov. nál. č. 71, 96 a 103 této Sbírky.

Věc: Josef Baudyš, advokátní úředník v Roudnici n. L., proti býv. c. k. ministerstvu pro sociální péči ve Vídni o pensijní pojištění.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel žaluje ministerstvo pro sociální péči proto, že marně se dovolával úřadu tohoto jako úřadu dozorčího, by zrušil sdělení Zemské úřadovny I. všeobecného pensijního ústavu pro zřízence v Praze, kterým vypočtena byla k dotazu jeho základní částka renty dle § 6 zákona ze dne 16. prosince 1906 čís. 1 ř. z. z r. 1907 podle III. třídy služného.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost důvodnou.

§ 78 cit. zákona, jenž podřizuje pensijní ústav a jeho zemské úřadovny státnímu dozoru, stanoví pouze dozorčí p r á v o státní správy, na jehož výkon však stranám nárok nepřísluší (srovnej nález nejvyššího správního soudu ze dne 1. dubna 1919 č. 1613.)

Nemohl tedy stěžovatel naříkaným výměrem dotčen býti ve svých právech a bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 140.

Dozorčí právo zemského výboru (Čechy): I. * Z důvodů zachování neztenčené podstaty kmenového jmění a statku obce může zemský výbor u výkonu svého vlastního práva dozorčího zrušiti i pravoplatná usnesení obecního výboru, která byla formálně pravoplatně schvá-